

Dominik VANČO

AKTUALIZÁCIA ZOBORSKEJ POVESTI O SVÄTOPLUKOVI V PRÓZE ANTONA PIŽURNÉHO: ZRNKO PIESKU POD ZOBOROM¹

*Actualization of the Zobor Legend about Svätopluk in the Prose of Anton Pižurný:
Zrnko piesku pod Zoborom*

Keywords: *Svätopluk, Zobor Legend, adaptation, intertextuality, Great Moravia, literary tradition*

Contact: *Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre; dominikvanco1@gmail.com*

1 Stredoveké kroniky ako zdroj svätoplukovskej tradície

Veľkomoravský panovník Svätopluk bezpochyby patrí k najvýraznejším postavám veľkomoravských dejín 9. storočia. V slovenskej kultúre a umení môžeme dokonca hovoriť o existencii svätoplukovskej kultúrnej tradície. Umelecké diela, krásnu literatúru nevynímajúc, v tomto kontexte pripomínajú osobnosť Svätopluka ako významného panovníka, ktorý je považovaný za zdroj veľkomoravskej štátnej moci a za symbol dávnej slovanskej štátnosti a suverenity². Veľkomoravskej a v rámci nej konkrétnejšie svätoplukovskej tematike je v slovenskom kultúrnom kontexte venovaný celý rad (nielen) prozaických literárnych diel približne od obdobia národného obrodzenia, pričom v súčasnosti záujem o túto problematiku neutícha, práve naopak³. Korene, resp. akési prvopočiatky tejto tradície však treba hľadať omnoho skôr v dielach stredovekých kronikárov. Tí vo svojich kronikách písomne zaznamenali rôzne

---

¹ Štúdiá vznikla v rámci riešenia projektu Univerzitetnej grantovej agentúry III/15/2022 *K aspektom literárno-umeleckého stvárnenia svätoplukovskej tradície*.

² Svätoplukovská tradícia predstavuje len jeden z pólov veľkomoravskej tradície. Kým cez osobnosť Svätopluka sa pripomína a legitimizuje štátoprávny aspekt slovenského národa, tak cez osobnosti svätých Cyrila (Konštantína) a Metoda sa vyzdvihuje duchovné a kultúrne dedičstvo, na ktoré sa odvoláva dokonca aj Ústava Slovenskej republiky. Obe tieto vetvy veľkomoravskej tradície sú navzájom komplementárne, na čo poukázal napr. Matúš Kučera (Kučera 2010: 7).

³ Medzi kľúčové prozaické literárne diela, v ktorých stojí Svätopluk v centre pozornosti patria tieto texty: J. M. Hurban: *Svadba kráľa veľkomoravského* (1842); L. N. Jégé: *Svätopluk* (1928); J. C. Hronský: *Zakopaný meč pod Zoborom* (1931); M. Ferko: *Svätopluk* (1975), *Svätopluk a Metod* (1985), *Svätoplukovo dedičstvo* (1989); F. Rábek: *Tajomstvo zoborského kláštora* (2019); A. Pižurný: *Zrnko piesku pod Zoborom* (2021). Žánrovo ide o epiku väčšiu i menšiu. Zaujímavé je, že len v posledných dvoch rokoch vyšli až dva texty tematizujúce svätoplukovskú problematiku. Zoznam literárnych diel by bolo možné rozšíriť jednak o prozaické texty, ktoré sa Svätopluka dotýkajú len okrajovo, a jednak o diela lyrického a dramatického charakteru.

tradované príbehy a povesti o živote a smrti Svätopluka, nemožno teda všetky takéto zmienky považovať za historické fakty. Ide najmä o kroniky uhorskej a českej proveniencie, no zmienky o Svätoplukovi možno nájsť napríklad aj vo franskom, balkánskom, gréckom aj mimoeurópskom kultúrnom prostredí⁴. V posledných desaťročiach môžeme dokonca sledovať tendenciu uchopiť, komentovať a kategorizovať svätoplukovské povesti v rámci odborných štúdií⁵.

Zachované stredoveké povesti o Svätoplukovi sa v neskorších obdobiach stávajú predlohou pre ich nové autorské adaptácie v rámci literárnych diel, na čo poukazujeme aj v tomto príspevku. Zo širšieho súboru naračných prameňov spomenieme na tomto mieste vybrané tri, ktoré považujeme za dominantné a literárne najproduktívnejšie. Byzantský cisár Konštantín Porfýrogenetos vo svojom spise *O spravovaní ríše* spomína v súvislosti so Svätoplukovou smrťou známy motív troch prútov, ktoré predstavujú posledné poučenie pre synov umierajúceho panovníka, ktorí po ňom prevezmú vládu⁶. Vo *Veľkej uhorskej kronikárskej skladbe* zo 14. storočia je zaznamenaná povesť, podľa ktorej Svätopluk predal krajinu za bieleho koňa, uzdu a sedlo a následne sa v bojoch s Maďarmi utopil v Dunaji. Podľa Martina Homzu (Homza et al. 2013: 66–69) bol takto podaný obraz Svätopluka zrejme umelo vykonštruovaný a slúžil na jeho zámerné očiernenie v uhorskom kultúrnom priestore. Na pomerne dlhú dobu sa stal zdrojom negatívneho vnímania a hodnotenia Svätopluka. Táto povesť sa totiž neskôr objavila aj v kronike Jána z Turca (1488). Tretej povesti venujeme v kontexte tohto príspevku najväčšiu pozornosť. Ide o motív Svätoplukovho pustovníckeho života v zoborskom kláštore medzi mníchmi, kde strávil posledné roky svojho života. Táto povesť bola po prvýkrát zaznamenaná v Kosmovej kronike, no v istých modifikáciách bola zapísaná aj v neskorších českých kronikách Dalimila a Přibíka Pulkavu z Radenína.

2 Zoborská povesť ako východisko novej narácie

Povesť z Kosmovej kroniky je priestorovo lokalizovaná do nitrianskeho regiónu, konkrétne sa viaže na vrch Zobor. Ján Steinhübel (Steinhübel 2016: 262–263) ju preto

---

⁴ V tomto kontexte možno za najvýznamnejšie zmienky považovať Kosmovu, Dalimilovu a Přibíkovu kroniku v českom prostredí, Anonymovu, Kroniku Šimona z Kézy a Veľkú uhorskú kronikársku skladbu uhorských kronikárov, Fuldské letopisy a Reginonovu kroniku vo franskom prostredí a pod.

⁵ Medzi takéto práce možno zaradiť najmä publikáciu Martina Homzu a kolektívu *Svätopluk v európskom písomníctve* (2013), v ktorej autorský kolektív podrobne analyzuje jednotlivé dochované zmienky o Svätoplukovi, kategorizuje ich a uvažuje nad ich genézou. Ďalej je to práca Jána Steinhübela *Nitrianske kniežatstvo* (2004) a staršia štúdia Matúša Kučeru *Veľká Morava a slovenské dejiny* (1985). Populárno-náučnou formou sa k tejto problematike vyjadril aj Ludo Zúbek v diele *Ríša Svätoplukova* (Zúbek 1969: 135–139).

⁶ Povesť o troch prútoch je stabilne prítomná v slovenskom kultúrnom povedomí. Na jej motívy vzniklo viacero autorských povestí, ich analýze sa venuje Eva Vitezová v štúdií *Tematizácia motívu troch Svätoplukových prútov v slovenských povestiach* (2020). Motív troch prútov spracoval aj P. O. Hviezdoslav v skladbe *Lútosť Svätopluka*. Ide o staršiu motivickú štruktúru orientálneho pôvodu, ktorú Porfýrogenetos adaptoval na veľkomoravské pomery.

označuje ako povesť zoborská. Ďalej uvádza, že Kosmas mohol túto povesť zapísať okolo roku 1099 počas svojej cesty do Ostrihomu, a to priamo od benediktínskych mníchov, ktorí na Zobore žili a túto svätoplukovskú povesť tradovali. Označenie zoborská povesť zachovávame aj v našom príspevku. Podľa zápisu v Kosmovej kronike tvorí jadro tejto povesti konfigurácia nasledujúcich motívov: Svätopluk tajne opustil vojsko, stiahol sa z verejného života a prichádza do kláštora, kde môže žiť v anonymite; zoborský kláštor vznikol s podporou Svätopluka počas jeho panovania; motiváciou pre pokánie je ľútosť, resp. výčitky svedomia; do kláštora putuje na koni v noci, v tme; skôr než vstúpi do zoborského kláštora zabíja svojho koňa a zbavuje sa meča, resp. všetkého, čo by ho mohlo identifikovať; anonymný život v kláštore; Svätopluk svoju identitu prezradí mníchom až na smrteľnej posteli.

Na uvedený motivický základ nadväzuje viacero slovenských novodobých prozaických textov, pričom ide o diela rôznorodaj žánrovej príslušnosti. Jozef Cíger Hronský je autorom rozsahovo nevelkého prerozprávania zoborskej povesti s názvom *Zakopaný meč pod Zoborom*. Ide o text zo súboru autorských povestí, ktorý bol prvýkrát publikovaný v roku 1931 pod názvom *Zakopaný meč*. Síce len v náznakoch, ale aj Milan Ferko začlenil niektoré spomínané motívy do svojej románovej ságy. Za najvýznamnejšie autorské spracovania zoborskej povesti považujeme dva relatívne mladé texty. Prvým z nich je historický román Františka Rábeka *Tajomstvo zoborského kláštora* vydaného v roku 2019. Napriek tomu, že ide o rozsiahlejšie dielo zachytávajúce kľúčové momenty misijného pôsobenia Konštantína a Metoda na Veľkej Morave, je to práve zoborská povesť, ktorá predstavuje kľúčové východisko tohto románu, tvorí jeho základný rámec. Druhým textom je autorská povesť Antona Pižurného *Zrnko piesku pod Zoborom*, uverejnená v jeho publikácii *Povesti a legendy – Medzi láskou a smrťou* vydané na jeseň v roku 2021.

3 Zrnko piesku pod Zoborom v interpretačnej reflexii

V príspevku sa zameriavame na analýzu a interpretáciu uvedeného Pižurného textu. Naším cieľom je charakterizovať, akým spôsobom autor adaptoval a pre súčasného čitateľa aktualizoval motívy zo stredovekej povesti o posledných rokoch Svätoplukovho života v kláštore na Zobore. Zaujímá nás charakter medzitextového nadväzovania medzi týmito textami. Všimame si, ako sa toto nadväzovanie prejavuje na jednotlivých epických plánoch, prípadne spôsoby, ktorými autor tvorivo rozvíja prebratú naračnú štruktúru. Predmetom analýzy je aj charakterový obraz Svätopluka ako literárnej postavy, ktorý táto próza prináša.

Priestorové umiestnenie deja do okolia Nitry sa nachádza hneď v úvode povesti: „Na úpätí bájneho vrchu Zobor nad Nitrou sa nachádzal benediktínsky kláštor svätého Hipolyta“ (Pižurný 2021: 95). Časová ukotvenosť je však len naznačovaná, resp. môžeme si ju odvodiť na základe postavy Svätopluka do deväťdesiatych rokov deviateho storočia, keďže Svätoplukova smrť sa datuje do roku 894. Autor sa však snaží vytvoriť dojem, že rozprávanie sa týka dávnej, vzdialenej až mýtickej minulosti, vrch Zobor označuje v tomto kontexte za bájny. Základná štruktúra sujetu je v podstate totožná s predlohou, ako ju zaznamenal Kosmas a osnovu deja môžeme rozčleniť na štyri časti: príchod do kláštora; metamorfóza Svätopluka z panovníka na mnícha; pobyt v kláštore; smrť Svätopluka. Autor však s predlohou pracuje tvorivo, sú prítomné viaceré postupy adaptácie ako pridávanie prvkov – adícia, nahrádzanie prvkov inými prvkami – substitúcia či zlučovanie prvkov – kontaminácia. K podrobnejšej charakteristike prejavov týchto postupov v Pižurného texte sa budeme priebežne vyjadrovať v súvislosti s jednotlivými motívmi a prvkami, ktoré sú predmetom analýzy.

3.1 Príchod do kláštora a metamorfóza

Svätopluk v Pižurného povesti prichádza k bránam kláštora v súlade s predlohou uprostred noci a na svojom koni. Tajomnú a dramatickú atmosféru tu dotvára prírodný motív búrky: „Jednej noci nad Zoborom zúrila búrka. Veľká čierňava objala vrch, akoby ho nechcela pustiť zo svojho náručia, švihala ho bičmi bleskov a mlátila prúdmi dažďa“ (Pižurný 2021: 95). Takto vykreslené prírodné podmienky môžu vyjadrovať vnútorný nepokoj Svätopluka, ktorý sa chystá vzdať svojho dovtedajšieho života. V tejto napätej atmosfére dochádza aj k metamorfóze Svätopluka zo slávneho panovníka na anonymného a skromne žijúceho mnícha. Táto premena je kľúčovým momentom celého príbehu.

Autor rozohral s čitateľom zaujímavú hru, pretože Svätoplukovu skutočnú totožnosť sa čitateľ aj jednotlivé postavy dozvedia až na konci príbehu. Na celej šírke sujetu sa však objavujú náznaky, že tajomný jazdec, ktorý chce vstúpiť do kláštora má urodzený pôvod. Takýmto náznakom je napr. opis Svätoplukovho kráľovského oblečenia a výzbroje: „jazdec na bielom žrebcovi, oblečený v nádherom rúchu. Na boku mu visel blýskavý meč“ (Pižurný 2021: 95) a jeho kôň mal tiež „zlatom vybíjané sedlo“ (Pižurný 2021: 96).

Samotný proces metamorfózy sa odohráva v troch krokoch sprevádzaných opäť prírodným motívom trojitého hrmenia. Prvým krokom je zbavenie sa všetkého, čo odkazuje na pravú Svätoplukovu totožnosť: „Odobäl si svoje skvostné rúcho a hodil ho do vetry. Zoblíkol sa len do spodnej bielizne, ktorú si zašpinil popolom z ohňa. Všetko,

čo mal na sebe a pri sebe, spálil. Odrezal si dlhé vlasy. Nakoniec medzi ohne zakopal svoj meč“ (Pižurný 2021: 96). Zbavil sa oblečenia a kráľovskej výzbroje, zmenil svoj vzhlľad a vypustil koňa. V súvislosti s koňom autor substituoval utratenie koňa z predlohy jeho vypustením do prírody. Samotný proces zbavovania sa týchto vecí je štylizovaný do podoby akéhosi rituálu: „pohl'adal pod stromami s hustou korunou suché raždie aj konáre a založil vatru. Onedlho kúsok ďalej aj druhú. Dlhé hodiny stál nehybne medzi dvoma ohňami a rozjímal. (...) Nakoniec medzi ohne zakopal svoj meč“ (Pižurný 2021: 96). Druhým krokom je samotný vstup do kláštora. Potom čo Svätopluk trikrát zabúchal na bránu, opäť sa objavuje číslo tri, ho privítal mních Šleha a ráno čakal Svätopluka rozhovor s predstaveným kláštora. Tretím krokom premeny je prijatie nového kláštorného mena, čo znamená úplnú zmenu identity: „Muž bol prijatý do kláštora a dostal meno Ignác. Vtedy zahrnelo po tretí raz“ (Pižurný 2021: 97). Meno Ignác je tiež súčasťou autorovej tvorivej úpravy predlohy, v ktorej sa Svätoplukovo nové, kláštorné meno neuvádza.

3.2 Pôsobenie v kláštore a smrť

Relatívne podrobne autor rozvinul Svätoplukovo pôsobenie v kláštore a jeho interakcie s ostatnými mníchmi. V tejto časti príbehu sa zároveň najzreteľnejšie prejavujú aj Svätoplukove charakterové rysy, na základe ktorých sa v rámci tejto prózy modeluje jeho celkový obraz ako literárnej postavy. Svätopluk je vykresľovaný ako múdry a vzdelaný človek. Svoju rozhl'adenosť preukázal už v úvodnom rozhovore s opátom. Ten mu položil viaceré otázky, na ktoré dokázal bez problémov reagovať: „Odpovedal na ne rýchlo a presne. Opät v ňom vycítil urodzený pôvod, ale na to sa ho nepýtal, bola to predsa jeho vec“ (Pižurný 2021: 97). V kláštore má Svätopluk úlohu archivára, chodí často do knižnice a po nociach spisuje svoje myšlienky. Medzi mníchmi bol obľúbený pre svoju múdrosť a poučné príbehy, ktoré im rozprával pod starou lipou: „Mnísi si ho rýchlo obľúbili, pretože mal veľké znalosti nielen z histórie, ale aj z praktického života. Vynikal znalosťou viacerých jazykov. Vedel skvelo rozprávať legendy a povesti nielen o slovenskom rode“ (Pižurný 2021: 97).

Svätopluk je vo vzťahu k mníchom štylizovaný do pozície mentora či učiteľa. Príbehy, ktoré mníchom rozpráva môžu dokonca svojím charakterom pripomínať exemplum. Je to veľmi zaujímavý moment, pretože ide o netradičné literárne vyobrazenie Svätopluka. Napríklad v spomínanom románe Františka Rábeka, ktorý tiež tematizuje Svätoplukov pobyt v zoborskom kláštore má k vzdelaniu skôr ľahostajný postoj, zaujíma ho len svetská moc a pôžitkárstvo. Počas pobytu v kláštore je skôr v pozícii Gorazdovho žiaka, ktorý ho oboznamuje s otázkami duchovného života.

Vo všeobecnosti zvykne byť Svätopluk vykresľovaný viac ako schopný a prefičaný panovník než pokojný, rozvážny, pokorný a múdry človek, ako je to v prípade Pižurného povesti. Okrem múdrosti a gramotnosti sa Pižurného Svätopluk vyznačuje aj ďalšími kladnými charakterovými črtami: „Bol tiež stále pokorný a nikomu neodmietol pomoc“ (Pižurný 2021: 97). Dominuje výrazne pozitívny až mýtizujúci obraz Svätopluka.

V texte sa tematizuje aj dôvod, pre ktorý sa Svätopluk rozhodol pre pokánie v kláštore, hoci motív pokánia je tu oproti Rábekovmu románu značne zredukovaný. Svätopluk pociťuje výčitky svedomia, podobne ako je uvedené už v Kosmovej kronike. Tieto výčitky svedomia tu pramenia z pochybenia, ktorého sa Svätopluk dopustil ešte ako panovník. O tejto udalosti Svätopluk rozpráva mníchom, ktorí ale nevedia, že v skutočnosti hovorí o sebe. Svätopluk si vyčíta, že sa nechal oklamať a prenechal susednému panovníkovi zem, vodu a trávu svojej krajiny za veľkého bieleho koňa, pozlátené sedlo a uzdu a že z neskoršieho boja ušiel, hoci sa hovorilo, že sa utopil v Dunaji. V prípade takto načrtnutého príbehu ide o nadväzovanie na ďalšiu svätoplukovskú povesť. Autor zakomponoval do textu povesť zo spomínanej *Veľkej uhorskej kronikárskej skladby*. Nadväzovanie na túto povesť sa objavuje v texte až na troch miestach, dvakrát vo forme alúzie, keď sa Svätoplukovi sníva o bielom koni a raz vo forme parafrázy samotnej povesti z úst postavy Svätopluka. Pižurný vytvoril svoj text komprimovaním až dvoch zachovaných naračných prameňov.

Napriek tomu, že mních Ondrej v priebehu deja tušil Svätoplukovu pravú identitu, k skutočnému odhaleniu dochádza až na smrteľnej posteli: „Ďakujem vám. A poviem vám aj to, kto som bol predtým. Bol som naozaj knieža Svätopluk... Tam, pod veľkým dubom za kláštorom, tam nájdete zakopaný môj meč a pozlátené konské sedlo“ (Pižurný 2021: 103). Spomínaný meč tu nie je len obyčajným mečom. Má jednak identifikačnú funkciu, dokazuje Svätoplukovu totožnosť a okrem toho sa s ním spája aj nadprirodzený motív typický pre žáner povesti: „Mnísi skutočne pod veľkým dubom našli Svätoplukov meč i sedlo. Zazdalo sa im, že z lesa nad kláštorom počujú konské erdžanie a cvendžanie, ako keď veľký meč narazí o skalú. Tak sa zľakli, že poklady mŕtveho kniežata radšej opäť zakopali“ (Pižurný 2021: 103).

Záver

Anton Pižurný vo svojom texte afirmatívnym spôsobom nadväzuje na dva zachované naračné pramene, vo väčšej miere na zoborskú povesť a v menšej miere na povesť o bielom koni. Tieto pramene adaptoval rešpektujúc predlohu, čo sa prejavuje najmä

v zachovaní základnej dejovej línie. Okrem toho uplatnil aj tvorivé postupy adície, substitúcie a komprimácie.

Medzi pridané prvky patria najmä postavy mníchov (Šleha, Ondrej, opát), náčrt Svätoplukových aktivít v kláštore (práca v archíve a knižnici, spisovanie myšlienok, rozprávanie príbehov ostatným mníchom), prijatie rehoľného meno Ignác, tajomné cvendžanie prichádzajúce z lesa, ktoré sa spája so zakopaným mečom. Komprimácia spočíva v zlúčení dvoch spomínaných povestí do jedného sujetu. Substitúcia sa prejavuje napr. v súvislosti s koňom, ktorého Svätopluk vypustí namiesto toho, aby ho utratil, alebo v prípade motívu ľútosti, ktorá má v jednotlivých dielach rôzne príčiny.

Zaujímavou súčasťou autorovej poetiky je viacnásobný výskyt trojstupňovej gradácie: Svätopluk trikrát búcha na bránu; trikrát zahrní; zbavuje sa troch vecí (meč, oblečenie, kôň); premena na mnícha prebieha v troch krokoch; alúzia na bieleho koňa sa objavuje trikrát. Pripisujeme to snahe o folklórnu štylizáciu. Typickým nadprirodzeným povest'ovým motívom je práve spomínané tajomné cvendžanie meča.

Celkový obraz Svätopluka ako literárnej postavy je značne kladný. Vyniká múdrosťou, je gramotný (sám spisuje svoje myšlienky), disponuje pozitívnymi charakterovými rysmi ako nekonfliktnosť, nápomocnosť či pokora. Medzi mníchmi je obľúbený, pretože im rozpráva poučné príbehy. Napriek tomu, že jadrom príbehu o vstupe Svätopluka do kláštora je motív ľútosti nad pochybením počas panovníckeho života, nenaruša táto ľútosť či pokánie celkový kladný dojem z jeho charakteristiky. Aj z týchto dôvodov je text Antona Pižurného cenným invenčným príspevkom do rôznorodého súboru umeleckých textov tematizujúcich veľkomoravského panovníka Svätopluka.

Summary

The article focuses on the literary text of Anton Pižurný: *Zrnko piesku pod Zoborom*, which is an adaptation of a medieval legend about Svätopluk called the Zobor Legend. The subject of the analysis are the applied adaptation procedures: addition, substitution, contamination and how they manifest on individual epic plans. Following on from medieval pretext is affirmative. Svätopluk as a literary figure is portrayed in this work as a wise, modest, peaceful humble man, which is an unusual depiction of this Great Moravian monarch in Slovak artistic prose.

Literatúra

- Homza, M.** Stredoveké korene svätoplukovskej tradície u Slovákov. In: Homza, M. et al. *Svätopluk v európskom písomníctve*. Bratislava: Post Scriptum, 2013, s. 48–141.
- Hronský, J. C.** *Zakopaný meč*. Bratislava: Mladé letá, 1970.
- Kučera, M.** *Kráľ Svätopluk*. Martin: Matica slovenská, 2010.
- Kučera, M.** Veľká Morava a slovenské dejiny. In: Poulík, J., Chropovský, B. a kolektív. *Velká Morava a počátky československé státnosti*. Praha – Bratislava: Academia – Obzor, 1985, s. 245–272.
- Pižurný, A.** *Medzi láskou a smrťou*. Bratislava: IKAR, 2021.
- Rábek, F.** *Tajomstvo zoborského kláštora*. Marianka: Ordinariát OS a OZ SR, 2019.
- Ratkoš, P.** *Pramene k dejinám Veľkej Moravy*. Bratislava: Vydavateľstvo SAV, 1964.
- Steinhübel, J.** *Nitrianske kniežatstvo*. Bratislava: RAK, 2016.
- Vitézová, E.** Tematizácia motívu troch Svätoplukových prútov v slovenských povestiach. *Konštantínové listy*. 2020 (13/2), s. 166–175.
- Zúbek, Ľ.** *Ríša Svätoplukova*. Bratislava: Mladé letá, 1969.

The article is accessible in open access mode under licence CC BY-NC-ND
Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0